

Sygn. akt IV Cz 586/13

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Słupsku, IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Mariusz Struski

Sędziowie: SSO Jolanta Deniziuk, SSO Andrzej Jastrzębski

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2013r.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku J. S.

z udziałem A. T., Ł. O., H. Z., B. B., A. D., Ł. D., H. D. i B. Ł.

o dział spadku

na skutek zażalenia wnioskodawczyni

od postanowienia Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 2 września 2013r., sygn. akt I Ns 496/10,

postanawia:

oddalić zażalenie

Sygn. akt IV Cz 586 /13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Łęborku nadał klauzulę wykonalności na rzecz uczestnika A. T. prawomocnemu postanowieniu, wydanemu przez tamtejszy Sąd w dniu 18 maja 2011r., w sprawie o sygn. akt. I Ns 496/10, w części odnoszącej się do punktu 3 tegoż postanowienia, przeciwko J. S.. Nadto Sąd Rejonowy zasądził od J. S. na rzecz A. T. kwotę 66 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Powyższe postanowienie zaskarżyła J. S.. Na podstawie lektury uzasadnienia złożonego zażalenia można wnioskować, że wniosła ona o jego uchylenie, w szczególności z tego względu, iż nie zgadza się z wysokością ustalonych przywołanym orzeczeniem Sądu Rejonowego spłat udziałów w majątku spadkowym na rzecz jej rodziny po zmarłej Z. N..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się niezasadne i nie mogło podlegać uwzględnieniu.

Poza sporem pozostaje, że postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 18 maja 2011r. jest orzeczeniem prawomocnym i jako takie, po myśli art. 777 § 1 k.p.c. pkt 1 k.p.c., stanowi tytuł egzekucyjny. Podstawą samej egzekucji jest zaś - jak stanowi art. 776 k.p.c. - tytuł wykonawczy, którym jest tytuł egzekucyjny zaopatrzony w klauzulę wykonalności. Wniosek o nadanie takiej klauzuli został złożony przez pełnomocnika wierzyciela, dlatego też Sąd I instancji zobligowany był nadać klauzulę prawomocnemu orzeczeniu, o jakim mowa w art. 777 § 1 pkt 1 k.p.c.

Wyjaśnić zatem skarżącej należy, że postępowanie o nadanie klauzuli jest szczególnym postępowaniem o ściśle określonym przez jego przepisy zakresie kognicji. Ogranicza się ono w zasadzie do badania tytułu egzekucyjnego pod względem formalnym, opierając się wyłącznie na prawie procesowym. W szczególności Sąd nie bada, czy świadczenie zostało niesłusznie zasądzone lub, czy zostało już spełnione. Sąd ogranicza się jedynie do ustalenia, czy powołany tytuł odpowiada warunkom formalnym tytułu egzekucyjnego (art. 777 k.p.c.) oraz, czy ewentualnie zachodzą okoliczności faktyczne, pozwalające na ujawnienie w klauzuli wzmianek przewidzianych w art. 778-794 k.p.c. Reasumując, w postępowaniu tym Sąd nie może wnikać w treść tytułu egzekucyjnego ani też kwestionować istnienia uprawnienia wierzyciela, czy też obowiązków dłużnika, choćby dłużnik podnosił argumenty merytorycznie uzasadnione.

Dzieje się tak również w postępowaniu zażaleniowym na nadanie klauzuli wykonalności orzeczeniu Sądu, ponieważ obrona dłużnika może mieć jedynie charakter formalny, zmierzający wyłącznie do eliminacji naruszeń przepisów procesowych i zapewnienia zgodnego z prawem przebiegu egzekucji. Skarżący może zatem w toku tego postępowania zgłaszać jedynie zarzuty formalne, do których należy na przykład zaliczyć sprzeczność między treścią tytułu a klauzulą wykonalności w zakresie osoby uprawnionej, nieprawomocność orzeczenia będącego podstawą tytułu egzekucyjnego, brak podstaw formalnych do objęcia klauzulą wykonalności osób trzecich nie wymienionych w tytule egzekucyjnym z tego powodu, że nie zostały spełnione przesłanki art. 788 k.p.c., 789 k.p.c. i 791 k.p.c., brak dokumentu urzędowego lub prywatnego stwierdzającego zdarzenie, od którego było uzależnione wykonanie tytułu egzekucyjnego.

Czym innym natomiast jest obrona merytoryczna, która polega na zwalczaniu zasadności lub dopuszczalności egzekucji i wyraża się w przyznaniu stronie uprawnienia do wniesienia tzw. powództwa przeciwegzekucyjnego, w którym, w ramach zarzutów merytorycznych, można kwestionować istnienie uprawnienia wierzyciela lub obowiązku dłużnika. Wobec tego dłużnik lub osoba trzecia, w razie naruszenia ich praw podmiotowych, wynikających z prawa materialnego, nie mają prawnej możliwości domagania się ochrony tych praw od organu egzekucyjnego, w tym także Sądu, gdyż ten nie może badać zasadności i wymagalności obowiązku objętego tytułem wykonawczym. Osoby te mogą – o ile istnieją ku temu podstawy prawem przewidziane – skorzystać ze środków obrony merytorycznej, jakimi są powództwa przeciwegzekucyjne (art. 840 i art. 841 k.p.c.).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że skarżąca nie kwestionuje treści zapadłego orzeczenia, któremu nadano klauzulę wykonalności zaskarżonym postanowieniem, ani też faktu, że orzeczenie to spełniało wymogi do jej nadania (art. 777 § pkt 1 k.p.c.). Dlatego też Sąd Rejonowy prawidłowo nadał temu prawomocnemu orzeczeniu klauzulę wykonalności, zaś podniesiona w zażaleniu argumentacja, jakkolwiek byłaby ona słuszna, nie mogła odnieść pożądanego przez skarżącą skutku z podanych wyżej powodów.

Z tych samych względów uznać należało zażalenie za niezasadne i na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. je oddalić, o czym Sąd Okręgowy orzekł, jak w sentencji.